

Το αυτόματο πότισμα ικανοποιεί τις ανάγκες των φυτών σε ποσότητα νερού και

συχνότητα παροχής του, ενώ παράλληλα εξοικονομεί νερό και έχει προσιτό κόστος εγκατάστασης.

Οι ανάγκες σε νερό διαφέρουν, ανάλογα με το είδος των φυτών και το στάδιο ανάπτυξης στο οποίο συγκομίζονται (νεαρό φυτό, φύλλα, καρποί κ.λπ.).

Είναι μεγαλύτερες στα πρώτα στάδια, αλλά στη συνέχεια, καθώς τα φυτά αναπτύσσονται, μειώνονται ή εξακολουθούν να είναι αρκετά μεγάλες, ανάλογα με το είδος. Κατά το δέσιμο των καρπών είναι και πάλι αυξημένες, όταν όμως αυτοί αρχίσουν να μεγαλώνουν οι ανάγκες σε νερό μειώνονται και είναι ελάχιστες όταν ωριμάζουν.

Το πότισμα πρέπει να εξασφαλίζει την απαραίτητη ποσότητα νερού στο φυτό, ιδίως κατά την περίοδο ανάπτυξής του. Το καλοκαίρι πρέπει να ποτίζουμε κάθε 3-7 ημέρες, με μια ποσότητα τέτοια ώστε το νερό να φτάσει σε αρκετό βάθος.

Η υπερβολική ποσότητα νερού όμως ξεπλένει τα ανόργανα στοιχεία και διώχνει τον αέρα από το έδαφος. Αν περιορίσουμε την ποσότητα του νερού πρέπει να αυξήσουμε τη συχνότητα των ποτισμάτων.

Τρόποι ποτίσματος

Παραδοσιακά το πότισμα γίνεται με αυλάκια, τα τελευταία χρόνια όμως προτιμάται η μέθοδος της τεχνητής βροχής και το πότισμα με σταγόνες που εξοικονομούν σημαντικές ποσότητες νερού.

• **Το πότισμα με αυλάκια** είναι ο πιο γνωστός και παραδοσιακός τρόπος ποτίσματος, ιδίως σε μικρούς λαχανόκηπους. Τα αυλάκια διαμορφώνονται ανάλογα με την κλίση του εδάφους και πρέπει να διατηρούνται καλοφτιαγμένα και καθαρά από ζιζάνια, ώστε το νερό να αξιοποιείται από τα καλλιεργούμενα φυτά χωρίς μεγάλες απώλειες.

• **Το πότισμα με τεχνητή βροχή** χρειάζεται πολύ λιγότερο νερό (περίπου το 1/3 της ποσότητας που απαιτεί ο προηγούμενος τρόπος) και γίνεται αυτοματοποιημένα, με το άνοιγμα ενός διακόπτη, χωρίς κόπο από τον καλλιεργητή, χωρίς καν τη φυσική παρουσία του, αν υπάρχει προγραμματιστής στο δίκτυο.

Κατασκευάζεται ένα δίκτυο σωλήνων με εκτοξευτήρες νερού, ο καθένας από τους οποίους ψεκάζει μια μικρή ή μεγαλύτερη επιφάνεια του λαχανόκηπου, έτσι ώστε να ποτίζονται όλα τα φυτά.

Προτιμάται σε μεγάλες επιφάνειες, όπου δεν υπάρχει πολύ οργανωμένη φύτευση, δεν είναι όμως κατάλληλος τρόπος για καλλιέργειες στις οποίες δεν πρέπει να βρέχεται το φύλλωμα των φυτών.

• **Το πότισμα με σταγόνες** έχει διαδοθεί πολύ τα τελευταία χρόνια, γιατί καταναλώνει το λιγότερο νερό σε σύγκριση με τους άλλους τρόπους και μπορεί να αξιοποιήσει ακόμη και νερό με κάπως αυξημένη περιεκτικότητα σε άλατα.

Στο δίκτυο τοποθετούνται σταλάκτες που φέρνουν το νερό κατευθείαν στη ρίζα των φυτών, χωρίς να βρέχεται το φύλλωμα, με αποτέλεσμα να αποφεύγονται και πολλές προσβολές από ασθένειες.

Επίσης, μπορούμε να ρυθμίζουμε την ποσότητα νερού που διοχετεύεται σε κάθε φυτό, ανάλογα με το είδος και το στάδιο ανάπτυξής του. Κάθε φορά όμως που φυτεύουμε νέα φυτά, θα πρέπει να επεκτείνουμε ή να συμπληρώνουμε με νέους σταλάκτες το δίκτυο. Φυσικά και σ’ αυτό το δίκτυο μπορεί να προστεθεί προγραμματιστής, ώστε το πότισμα να γίνεται αυτοματοποιημένα, χωρίς την παρουσία του καλλιεργητή.

Πριν εγκαταστήσουμε ένα δίκτυο ποτίσματος στον κήπο, είναι προτιμότερο να συμβουλευόμαστε ένα ειδικό γεωπόνο ή έμπειρο κηπουρό, ιδίως αν πρόκειται για έκταση μεγαλύτερη από 2-3 παρτέρια…

Εκείνος θα σχεδιάσει το δίκτυο που χρειάζεται ο κήπος μας, καθώς γνωρίζει καλύτερα ορισμένα στοιχεία, όπως οι ανάγκες των φυτών, το είδος του εδάφους, το κλίμα της περιοχής, αλλά και τα απαιτούμενα υλικά και εξαρτήματα για το δίκτυο και με ποιο τρόπο θα συνδυαστούν.

Πάντως, υπάρχουν στο εμπόριο και έτοιμα πακέτα με όλα τα απαιτούμενα εξαρτήματα, για τον ερασιτέχνη που θέλει να πειραματιστεί με ένα μικρό κομμάτι κήπου ή ένα μπαλκόνι με λίγα φυτά.

Μετά την εγκατάσταση, παρακολουθούμε για λίγες μέρες αν το σύστημα αυτόματου ποτίσματος λειτουργεί σωστά και κάνουμε τις απαραίτητες ρυθμίσεις ή διορθώσεις.

Ποιότητα νερού

Το καλύτερο νερό για πότισμα είναι το βρόχινο, γιατί έχει τη θερμοκρασία του περιβάλλοντος, δεν περιέχει άλατα και ασβέστιο, ενώ είναι εμπλουτισμένο με άζωτο. Η ποιότητα του νερού που χρησιμοποιούμε θα πρέπει να πλησιάζει κατά το δυνατό την ποιότητα του νερού της βροχής.

Η περιεκτικότητά του σε άλατα (χλωριούχο νάτριο κ.ά.) δεν πρέπει να είναι μεγαλύτερη από 2%.

Αν χρησιμοποιούμε υπόγειο νερό (από πηγάδι π.χ.), καλό είναι να κάνουμε ένα έλεγχο σε εργαστήριο, γιατί τα νερά αυτά συχνά έχουν αυξημένη περιεκτικότητα σε άλατα. Επίσης συνιστάται να διοχετεύονται πρώτα σε δεξαμενή, ώστε να αποκτούν τη θερμοκρασία περιβάλλοντος, γιατί συχνά έχουν χαμηλότερη θερμοκρασία. Για τους λόγους αυτούς, συνήθως είναι προτιμότερο να χρησιμοποιούνται τα επιφανειακά νερά, εφόσον ελεγχθούν και κριθούν κατάλληλα.

Εύη Θεοδοσιάδου, Γεωπόνος

Επιμέλεια: Εύα Χατζηαργυροπούλου

Πηγή:in.gr